

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 6.Pf.20.515/2025/8.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Hagya Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Hagya Szabolcs Tibor), ügyvéd címe

Az alperesek:

I.r. alperes I. rendű

alperesek címe.

II.r. alperes II. rendű

alperesek címe.

Az alperes képviselője:

dr. Gelety Zsolt ügyvéd az I. rendű alperes képviseletében

ügyvéd címe

Czövek és Deme Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Deme János) a II. rendű alperes képviseletében

ügyvéd címe

A per tárgya: kölcsön visszafizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 8.P.21.649/2022/117. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (121., 122. és 126. sorszám alatt)

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezést helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.270.000 (egymillió-kettőszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes szóbeli megállapodás alapján két alkalommal, 2021. június 11-én és 2021. július 27-én összesen 120.000 euró és 17.250.000 forint kölcsönt adott a II. rendű alperesnek. A kölcsönzött pénz átadása tanúk és ügyvéd jelenlétében történt 2021. június 11-én. A pénz átadásánál az I. rendű alperes is jelen volt.

[2] Az I. rendű alperes külföldi állampolgár, a II. rendű – és ugyancsak külföldi állampolgár – alperes élettársa. Az I. rendű alperes nem tud magyar nyelven írni és olvasni, és nem tud összefüggően magyarul beszélni. ügyvéd1 ügyvéd a pénz 2021. június 11-én történt átadásakor magyar nyelven vételi jogot alapító szerződést készített, amelyet a felperes és az I. rendű alperes írtak alá.

[3] A vételi jogot alapító szerződés és annak módosítása „előzményként” tartalmazza, hogy a kölcsönmegállapodások a felperes és az I. rendű alperes között jöttek létre, az I. rendű alperes ennek és a pénz átadásának a tényét az aláírásával „nyugtázza”. A szerződéssel az I.

rendű alperes öt évre vételi jogot engedett a felperesnek a alperesek címe. szám alatti ingatlanán azzal, hogy beszámíthatta a vételárba a kölcsöntartozások 2021. december 31-ig vissza nem fizetett összegét. A vételi jogot alapító szerződést tartalmazó okiratból nem tűnik ki, hogy a tanúk egyike vagy a hitelesítő személy megmagyarázta az I. rendű alperesnek a szerződés tartalmát.

[4] 2021. július 27-én ügyvéd1 ügyvéd szerződés módosítás elnevezésű megállapodást szerkesztett magyar nyelven, amelyet a II. rendű alperes vitt el a kórházban tartózkodó I. rendű alperesnek, aki azt ott írta alá, majd az aláírt példányt a II. rendű alperes visszavitte a találkozó helyszínére.

[5] Az ingatlanügyi hatóság elutasította a felperes vételi jog bejegyzése iránti kérelmét, mert a szerződés devizabelföldi magyar állampolgárként tüntette fel az I. rendű alperest, azonban az I. rendű alperes nem magyar állampolgár. Ezt követően a felperes megpróbálta az I. rendű alperes állampolgárságának helyes feltüntetésével a vételi jogának az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését, azonban az I. rendű alperes a módosításokat nem írta alá, a vételi jogot alapító szerződés kijavításához nem járult hozzá.

[6] A felperes részére a II. rendű alperesnek átadott összegek nem kerültek visszafizetésre.

[7] A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a tulajdonjoga kerüljön bejegyzésre az I. rendű alperes tulajdonában álló ingatlan vonatkozásában vételi jog alapítása jogcímén a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:225. §-a és a 6:110. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján. A másodlagos keresetében azt kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az I. és a II. rendű alpereseket 120.000 euró és 17.250.000 forint kölcsön visszafizetésre a Ptk. 6:48.§ (1) bekezdése és 6:383.§-a alapján. A harmadlagos kereseti kérelmében a Ptk. 6:579. § (1) bekezdés alapján jogalap nélküli gazdagodás címén kérte 120.000 euró és 17.250.000 forint egyetemleges megfizetésére kötelezni az I. és a II. rendű alpereseket. Hivatkozott arra, hogy 2021. június 11-én szóban jött létre kölcsönszerződés közte, valamint az I. és a II. rendű alperesek között, amelynek az alapján az alperesek 100.000 euró és 17.250.000 forint egyetemleges visszafizetésére kötelesek. Hivatkozott arra is, hogy 2021. július 27-én 20.000 euróra vonatkozóan csak közte és a II. rendű alperes között jött létre szóban kölcsönszerződés, azonban a házastársi vagyonközösség szabályai szerint az I. rendű alperes is felelős a kölcsön visszafizetésért.

[8] Az I. rendű alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a vételi jog kikötése a Ptk. 6:99.§-a alapján érvénytelen. Hivatkozott arra, hogy a szerződéseket senki sem fordította le magyar nyelvre a számára. Előadta, hogy magyarul nem ért, nem olvas, ezért a szerződések a Ptk. 6:7.§ (4) bekezdése alapján alakilag is érvénytelenek. Előadta, hogy nem írt alá kölcsönszerződést, vagy más kötelezettségvállalást tartalmazó iratot, nem akart kölcsönt felvenni, és pénzt nem is vett át a felperestől. Előadta továbbá,

hogy a kölcsön felvételére vonatkozó megállapodásokat nem is ismeri, valamint a II. rendű alperes jogi értelemben nem a férje.

[9] A II. rendű alperes az ellenkérelmében 6.800.000 forint erejéig elismerte a tartozását, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a szerződéskötések során nem magyarázta el a szerződések tartalmát az I. rendű alperesnek, az I. rendű alperes nem tudta, hogy kölcsönről és annak fedezetéről ír alá szerződést.

[10] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 120.000 eurót és annak 2022. július 6. napjától a kifizetés napjáig járó, az EKB központi bank szerint meghatározott mindenkori késedelmi kamatait, továbbá 17.250.000 forintot és annak 2022. július 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori késedelemmel érintett félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 700.000 forint perköltséget és az államnak 500.000 forint kereseti illetéket, a felperest pedig, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 700.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy 613.410 forint tolmácsdíj az állam terhén marad.

[11] Ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság közvetlenül győződött meg arról, hogy az I. rendű alperes csak alapfokon beszél és érti a magyar nyelvet, a tárgyaláson csak tolmács igénybevételével lehetett vele kapcsolatot tartani, míg a II. rendű alperes évek óta megfelelően beszél és érti a magyar nyelvet. Tényként állapította meg, hogy ügyvéd okiratszerkesztő ügyvéd nem érti és nem beszél a külföldi nyelvet, valamint azt, hogy az I. és a II. rendű alperesek sem a magyar, sem a külföldi jog szerint nem házastársak.

[12] A Ptk. 6:63. § (1) és (2) bekezdéseiben, valamint a Ptk. 6:383. §-ában foglaltakra tekintettel úgy foglalt állást, hogy a perben a felperes érdeke és kötelezettsége volt annak a bizonyítása, hogy közte és az alperesek között akár szóban, akár írásban kölcsönszerződés jött létre a keresetben foglalt összegek erejéig és feltételekkel - továbbá ennek biztosítéka volt az I. rendű alperes alperesek címe ingatlana. Az I. rendű alperes tanúvallomásokkal egybehangzó elismerése alapján tényként állapította meg, hogy mind a kölcsönszerződést, mind a vételi jogot alapító szerződést az I. rendű alperes írta alá.

[13] A bizonyíték és a felek előadásának az értékelése alapján azt a következtetést vont le, hogy az I. rendű alperes olvasás útján nem érthette meg a 2021. június 11-én és július 27-én kelt szerződések magyar nyelvű szövegét. Tényként állapította meg, hogy a szerződésekből nem tűnik ki, hogy azokat az I. rendű alperesnek felordították és elmagyarázták volna. Ebből azt a jogi következtetést vont le, hogy a szerződések a Ptk. 6:7.§ (4) bekezdése alapján alaki okból érvénytelenek. Megállapította, hogy az, hogy a II. rendű alperes magyarázta el az I. rendű alperesnek az okirat tartalmát, és az I. rendű alperes helyeslően bólogatott az nem alkalmas a szerződések alaki érvényességének igazolásra.

[14] Okfejtése szerint a vételi jogot alapító szerződés a Ptk. 6:99. §-a és Ptk. 6:95.§-a alapján is érvénytelen, mert a fogyasztók egymás közötti viszonyában is tilos vételi jogot alapító szerződés kötése biztosítéki célból. Rámutatott, hogy a Ptk. 6:88. § (1) bekezdése és a 6:108.§-a alapján az érvénytelen vételi jogot alapító szerződésekre nem lehet jogot alapítani.

[15] Kifejtette, hogy az I. és a II. rendű alperesek nem házastársak, ezért az I. rendű alperes nem köteles a II. rendű alperesnek adott kölcsön visszafizetésére a Ptk. 4:37.§ (2) bekezdése alapján. Álláspontja szerint az I. rendű alperes a Ptk. 6:29.§ (1) bekezdése alapján sem volt kötelezhető a II. rendű alperesnek adott kölcsön visszafizetésére, mert a szerződésben nem volt fél adóstársként, és az I. rendű alperes kötelezésére más személyes körülményből adódó jogviszony sem teremtett alapot. Az I. rendű alperes nem vált a kölcsöntartozás kötelezettjévé azzal, hogy a kölcsön 2020. június 11-én történt folyósításakor esetlegesen közreműködött a pénz fizikai értelemben vett továbbadásában, majd azt ő vitte el a helyszínről, mert ez a magatartása csak a teljesítési segédi minőségét alapozta meg a Ptk. 6:272.§-a alapján.

[16] Nem találta bizonyítottnak, hogy az I. rendű alperesnek volt a kölcsön felvételére irányuló szándéka, és azt sem, hogy az I. rendű alperes a saját részére vett volna át pénzt. Utalt arra, hogy a felperes és a pénzváltással foglalkozó II. rendű alperes között állt fenn üzleti kapcsolat, amely hosszú évekre nyúlt vissza, és amelynek során a felperes és a II. rendű alperes korábban is kötött egymással kölcsönszerződést. Álláspontja szerint az I. rendű alperes szándéka csak arra terjedhetett ki, hogy biztosítsa az élettársa által igényelt kölcsön fedezetét, azonban az adósként mint kötelmi kötelezettként való feltüntetése nem az I. rendű akarati szándékán alapult, hanem a fedezeti vagyontárgyon fennálló tulajdonjogán. Rámutatott, hogy a perben nem merült fel adat arra, hogy az I. rendű alperesnek kölcsönre lett volna szüksége, illetve, hogy az I. rendű alperes részt vett volna II. rendű alperes üzleti tevékenységében. Az I. rendű alperes marasztalására a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján azért nem látott lehetőséget, mert a felperes pénze nem került az I. rendű alpereshez.

[17] A bizonyítás adatainak – így különösen a tanúvallomásoknak és az érvénytelen vételi jogot alapító szerződésnek – a mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes és a II. rendű alperes között szóban a Ptk. 6:383.§-ában körülírt kölcsönszerződések jöttek létre 2021. június 11-én és július 27-én, amelyek alapján a felperes összesen 120 000 euró és 17.250.000 forint kölcsönt bocsátott a II. rendű alperes rendelkezésére, amit a II. rendű alperes nem fizetett vissza. Emiatt a kereset szerint kötelezte a II. rendű alperest a keresetlevél beadásával lejárttá tett kölcsön visszafizetésre.

[18] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az I. rendű alperes II. rendű alperessel egyetemleges marasztalását. Kifejtette, hogy bár az I. rendű alperes magyar nyelvismerete gyengébb, a bizonyítási eljárás alapján egyértelmű, hogy a II. rendű alperes lefordította az I. rendű alperes számára a szerződések tartalmát, ezért az I. rendű alperes tisztában volt a

szerződések lényegével. Előadta, hogy a II. rendű alperes a korábbi beadványában elismerte a tolmácsolás tényét, és ezt a szerződéskötéskor jelen lévő tanúk vallomásai is megerősítették. Az volt az álláspontja, hogy a vételi jogot alapító szerződések a Ptk. 6:7. § (4) bekezdésének sérelme ellenére is alkalmasak az ügyleti szándék igazolására, mert az okiratok alaki fogyatékosága nem változtat azon a tényen, hogy az I. rendű alperes kölcsönt kívánt felvenni. A Ptk. 6:99. §-hoz fűzött jogértelmezésre hivatkozással kifejtette, hogy amennyiben a nyilatkozattevő tisztában volt a tartalommal, a nyilatkozat érvényesnek tekintendő, és a szerződés szóban vagy akár ráutaló magatartással is létrejöhet akkor is, ha az írásbeli forma nem felelt meg a törvényi követelményeknek. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:383. § alapján maga is megállapította a kölcsönszerződés szóbeli létrejöttét a II. rendű alperes vonatkozásában. Életszerűtlennek tartotta, hogy a szerződések lényegi feltételeit ne ismertették volna az I. rendű alperessel. Előadta, hogy az I. rendű alperes az ügyvédi tájékoztatás során folyamatosan jelezte, hogy megértette a neki elmondottakat, és a nagy összegű készpénz átvétele és az ügyvédi közreműködés pedig önmagában is nyilvánvalóvá tette az ügylet kölcsön jellegét. Érvelése szerint az I. rendű alperes azzal, hogy fedezetként felajánlotta különvagyoni ingatlanát, és a pénzkötegeket maga vette át, elismerte az adósi minőségét, és az I. rendű alperes későbbi hajlandósága az okiratok újbóli aláírására szintén azt bizonyítja, hogy kezdettől fogva tisztában volt a szerződése tartalmával és saját személyi adósi pozíciójával. Okfejtése szerint az alperesek megtévesztették őt a házasságuk fennállása tekintetében, ami sérti a Ptk. 1:4. § (1) bekezdésében rögzített elvárható magatartás elvét. Hivatkozott arra, hogy az alperesek a Ptk. 1:4. § (2) bekezdésébe ütköző módon, a saját felróható magatartásukra hivatkozva próbálnak mentesülni a felelősség alól, ami joggal való visszaélésnek minősül.

[19] Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapján helytállóan állapította meg, hogy csupán alapfokon, a mindennapi kommunikáció szintjén érti a magyar nyelvet, ezt meghaladóan nem beszél és nem ért magyarul, írni és olvasni pedig egyáltalán nem tud. Előadta, hogy a tárgyalások során kizárólag tolmács útján volt képes nyilatkozatot tenni, és a szerződéseket szerkesztő ügyvéd vallomása is megerősítette, hogy az okiratok felolvasása magyarul történt, miközben ő csupán tőszavakkal vagy bólintással reagált. Érvelése szerint a felperes előadása és a tanúk vallomásai egybehangzóan azt igazolják, hogy nem volt képes a bonyolult jogi szövegek megértésére, a II. rendű alperes pedig magánokiratban is elismerte, hogy nem magyarázta el a számára a szerződések tartalmát. Kifejtette, hogy külföldi kulturális háttere és életmódja miatt nem rendelkezik semmilyen ügyvezetési vagy szerződéskötési gyakorlattal, ezért életszerűtlen, hogy egy családi otthonát érintő, kiemelkedő súlyú jogügyletet egy számára ismeretlen nyelven tett tájékoztatás alapján kötött volna meg. Hivatkozott a Ptk. 6:63. § (1) és (2) bekezdésére, hangsúlyozva, hogy az ő részéről hiányzott a szerződés létrejöttéhez szükséges kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozat. Előadta, hogy a Ptk. 6:383. § alapján nem jött létre kölcsönszerződés közte és a felperes között, mert nem állapodtak meg a kölcsönszerződés lényeges tartalmában. Előadta továbbá, hogy a kölcsönt valójában a II. rendű alperes tárgyalta le a saját üzleti céljaira, ő maga pedig nem volt jelen a feltételek kialakításakor. Az volt az álláspontja, hogy a felperes ellentmondásos nyilatkozatai és az okiratot szerkesztő ügyvéd tanúvallomása is azt támasztják alá, hogy nem ő volt a kölcsön tényleges igénybe vevője, a pénzköteget pedig csak fizikailag érintette, mielőtt azt a II. rendű alperes elvitte volna. Okfejtése szerint soha nem állt szándékában fedezetként felajánlani a különvagyoni ingatlanát, és a II. rendű alperessel sem állt fenn olyan szándékegység, amely megalapozná az egyetemleges kötelezettségét. Előadta azt is, hogy

nem kötött házasságot az I. rendű alperessel, és mivel nem tárgyalt közvetlenül a felperessel, így a Ptk. 1:4. § (1) bekezdésébe ütköző megtévesztés sem merülhetett fel a részéről. Kifejtette, hogy jogalap nélküli gazdagodás sem állapítható meg vele szemben, mert nem kapta meg a perbeli összegeket, és azokból semmilyen vagyoni előnye nem származott.

[20] Fellebbezés hiányában a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű alperest fizetésre kötelező, valamint a felperes tulajdonjog bejegyzése iránti, továbbá az I. rendű alperessel szemben a jogalap nélküli gazdagodás szabályaira alapított kereseti kérelmeit elutasító rendelkezései. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között kizárólag az elsőfokú ítélet fellebbezett, az I. rendű alperessel szemben kölcsön jogcímén előterjesztett keresetet elutasító, valamint a felperest az I. rendű alperes részére elsőfokú perköltség megfizetésre kötelező rendelkezéseit bírálta felül.

[21] A felperes fellebbezése nem alapos.

[22] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel és érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla is egyetértett, és nagyrészt osztotta a döntés ítéletben kifejtett jogi indokait is, a következők szerint.

[23] A felperes fellebbezési érvelésével szemben az okiratokba foglalt szerződések érvénytelenségének elbírálása szempontjából a Ptk. 6:7. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel annak volt jelentősége, hogy az I. rendű alperes a hétköznapi élethelyzetekben megérti-e a magyar nyelvet - képes volt-e megérteni a szerződéskötés nyelvét és egy komplex jogi szerződés lényeges tartalmát - nem pedig annak, hogy az I. rendű alperes tisztában volt-e azzal, hogy „az okiratok miről szólnak”.

[24] Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló bizonyítékok és az egyéb adatok okszerű mérlegelésével helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes a legalapvetőbb kifejezéseken kívül nem beszéli és nem érti a magyar nyelvet. Ezzel kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság erről az I. rendű alperes személyes meghallgatásakor maga közvetlenül győződött meg.

[25] Mivel az I. rendű alperes nem érti a magyar nyelvet, az írásbeli jognyilatkozatának az érvényességéhez a Ptk. 6:7. § (4) bekezdése alapján egyrészt az volt szükséges, hogy az írásbeli jognyilatkozatát az ott írt feltételeknek megfelelő közokirat, vagy teljes bizonyító erejű magánokirat tartalmazza, másrészt pedig az is, hogy magából az okirathoz kitűnjön, hogy annak tartalmát a tanúk egyike, vagy a hitelesítő személy a nyilatkozó félnek megmagyarázta. Az a perben nem volt vitás, hogy az I. rendű alperes jognyilatkozata nem felelt meg a szigorúbb alaki követelményeknek, mert nem tűnik ki magából az okiratokból, hogy azok tartalmát a tanúk egyike, vagy a hitelesítő személy megmagyarázta az I. rendű

alperesnek. Mindebből az elsőfokú bíróság helytállóan vonta le azt a jogi következtetést, hogy érvénytelenek az I. rendű alperes írásban tett szerződési nyilatkozatai, mert azok nem felelnek a Ptk. 6:7. § (4) bekezdésében előírt alaki követelményeknek. Az I. rendű alperes írásban tett, alaki szempontból érvénytelen jognyilatkozatainak az a jogkövetkezménye, hogy érvénytelenek az I. rendű alperes által aláírt írásbeli szerződések is, mert - ahogy arra a Kúria a Gfv. 30.404/2022/6. számú határozatában rámutatott - szerződés esetén a Ptk. 6:7. § (4) bekezdésében megszabott alaki követelmény nem értelmezhető egyedül az okirat nyelvét nem értő fél saját nyilatkozatával szemben támasztott fokozott alaki elvárásként: a szerződés jogi természetének megfelelően az elvart külön alaki követelménynek ez esetben is a másik fél nyilatkozatára kiterjedően teljesülnie kell. Erre figyelemmel érvénytelen az I. rendű alperes által aláírt kölcsönszerződés és vételi jogot alapító szerződés is.

[26] Az érvénytelen szerződéshez a Ptk. 6:9. §-a és 6:108. § (1) bekezdése értelmében nem fűződik joghatás, ezért nem fűződhet joghatás a perbeli szerződéseknek ahhoz a kikötéséhez sem, amely a szerződések előzményeként tüntetik fel a felperes és az I. rendű alperes közötti kölcsönszerződés korábbi létrejöttét.

[27] Az elsőfokú bíróság helytállóan, a logika szabályainak betartásával jutott arra a meggyőződésre [Pp. 279. § (1) bekezdés], hogy a felperes nem bizonyította kétséget kizáróan azt, hogy közte és az I. rendű alperes között szóban kölcsönszerződés jött létre. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte azokat a körülményeket, hogy a felperes és a pénzváltással foglalkozó II. rendű alperes között állt fenn hosszabb ideje üzleti kapcsolat, és a felperes a II. rendű alperes részére folyósított már korábban is kölcsönt. A perben nem merült fel semmilyen adat arra vonatkozóan, hogy az I. rendű alperesnek kölcsönre lett volna szüksége, és arra sem, hogy kifejezett akarati szándékában állt volna fenn adóstársként részt venni a II. rendű alperes által a saját üzleti céljaira felvett kölcsönrel kapcsolatos ügyletben. A peres felek előadása és a perbeli egyéb bizonyítékok alapján alappal arra vonható következtetés, hogy az I. rendű alperes a felperes és a II. rendű alperes között létrejött szóbeli kölcsönszerződés fedezeteként, biztosítékként ajánlotta fel a saját alperesek címe ingatlanát.

[28] Ezek a körülmények alappal támasztanak kétséget annak a felperesi tényállításnak a valósága iránt, ami szerint a magyar nyelvet alig beszélő és értő I. rendű alperesnek kifejezett és valós akarati szándéka állt volna fenn a kölcsönszerződés magyar nyelven, szóban történő megkötésére. Ezt a perben a felperes sem közvetlen, sem közvetett bizonyítékokkal nem tudta alátámasztani. A felperesnek a perben nem valószínűsítenie kellett az I. rendű alperes szerződési akaratának a fennállását, nem egy lehetséges magyarázatot kellett adnia arra, hogy az I. rendű alperesnek miért állhatott fenn szerződési szándéka, hanem kétséget kizáróan, a bírói szubjektív bizonyosságot elérően bizonyítania kellett volna azt, hogy az I. rendű alperes ilyen szándékot kifejező szóbeli nyilatkozatot tett.

[29] Erre tekintettel nem állapítható meg, hogy a felek kölcsönös és egybehangzó szóbeli jognyilatkozatának megtételével a Ptk. 6:58. §-a és a 6:63. § (1) bekezdése alapján szóban kölcsönszerződés jött létre a felperes és az I. rendű alperes között, és az I. rendű alperesnek kötelezettsége keletkezett a II. rendű alperes által felvett kölcsön visszafizetésére.

[30] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy az I. rendű alperesnek azokból a magatartásaiból, hogy jelen volt a kölcsön átadásakor, megfogta a II. rendű alperesnek átadott pénzt, és a szerződés megkötésekor bólogatott a II. rendű alperes külföldi nyelvű közlésére, nem következik, hogy kölcsönszerződés jött létre a felperes és az I. rendű alperes között, és ezekből a magatartásokból a felperesnek nem keletkezett jogosultsága a kölcsön visszafizetésének a követelésére az I. rendű alperessel szemben. Az I. rendű alperesnek ezekből a magatartásaiból nem következik sem ténybelileg, sem jogi értelemben az, hogy a felperes és az I. rendű alperes megállapodott volna a kölcsönszerződés minden lényeges és a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésében. Ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el az I. rendű alperessel szemben a kölcsön visszafizetése jogcímén előterjesztett kereseti kérelmet.

[31] A felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy az I. rendű felperes házassági vagyoni jogi felelősségére alapított kereseti kérelem elbírálása szempontjából kizárólag annak, a felperes által sem vitatott jogi ténynek van jelentősége, hogy az I. és a II. rendű alperesek nem házastársak. Az alperesek házastársi kapcsolatának a hiányában nem állapítható meg az I. rendű alperes házassági vagyoni jogon alapuló felelőssége a II. rendű alperes tartozásáért, és az I. rendű alperes nem kötelezhető a tartozás II. rendű alperessel egyetemleges visszafizetésére.

[32] A felperes a fellebbezésben az elsőfokú bíróság által megsértett anyagi jogszabályként megjelölte a jogalap nélküli gazdagadás Ptk. 6:579. §-ba foglalt szabályát, de a fellebbezés ezzel kapcsolatban nem tartalmaz sem fellebbezési kérelmet, sem jogi indokolást.

[33] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét, annak helyes indokai alapján a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[34] A felperes a fellebbezési eljárásban teljes egészében pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján köteles megfizetni az I. rendű alperes másodfokú perköltségét.

[35] Az I. rendű alperes jogi képviselője által felszámított bruttó, az áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíj összege a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjain, valamint az (5) és (6) bekezdésén alapul. Az I. rendű alperest képviselő ügyvéd munkadíját a Fővárosi Ítéltábla mérsékelte az I. rendű alperes jogi képviselője által a másodfokú eljárásban ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység időigényére tekintettel, mert a másodfokú eljárásban a fellebbezés keretei között az I. rendű alperes érdemben megismételte az elsőfokú eljárásban már kifejtett jogi érveit.

Budapest, 2026. február 12.

Dr. Lente Sándor s.k.

a tanács elnöke

Az aláírásban akadályozott Dr. Virág Csaba s.k. előadó bíró

Dr. Csóka István s.k.

helyett dr. Lente Sándor s.k. a tanács elnöke

bíró